

Una dona surt de votar d'un dels col·legis a Londres ■ EFE

Boris Johnson agafa avantatge

El líder conservador, gran avalador del 'Brexit', és el vencedor indiscutible de les eleccions, segons els primers sondejos

FINQUES Pous

Ei propietari!
No perdís el temps,

tenim el comprador ideal per al teu immoble.

Si vols vendre el teu immoble en les millors condicions.

TRUCA'NS ARA 93 790 39 45

Valoració GRATUITA

MATARÓ - C/ Pujol 20 - 08301 - finquespous@finquespous.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIVENDRES • 13 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15209 - AVUI / Any XLI. Núm. 14079 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P10

El joc del telèfon

JUGADA • Sánchez trucarà a tots els presidents autonòmics per no haver de parlar només amb Torra

REACCIÓ • El president català veu buida la trucada de Sánchez i exigeix una relació bilateral

ERC • La proposta de realitzar el contacte és fruit de la negociació entre Esquerra i els socialistes

NACIONAL

P18-19

Peixos morts al riu Besòs, al pas per Martorelles ■ ESCOLA DE LA NATURA DE PARETS DEL VALLÈS

Emergència al riu Besòs

Centenars de peixos morts després de l'incendi de Montornès

Nacional

P6-7

Ponsatí cridarà Rajoy i Sánchez a declarar

En el marc del judici per l'extradició

Nacional

P8

El PSC ratificarà el gir unionista al seu congrés

L'ESPORTIU

“El Barça-Madrid es jugarà segur”

382833-120835L

COSTA
1962

Moda home-dona

Sant Josep, 52 - Tel. 93 798 61 03
www.costa1962.com

MATARÓ

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Dies de teatre

A Temporada Alta s'ha complert la profecia que estava inclosa en el curt que promocionava el festival. Som espectadors

que assistim a les violències d'un món en crisi i que ens quedem palplantats (asseguts, per entendre'ns, però sense intervenir) davant les evidències del drama contemporani. ¿Què podem fer, sinó? En sortir del teatre, ¿córrer a enlairar la bandera de la revolució? ¿Liderar, amb la resta d'espectadors, la flama d'una rebel·lió que ens ha estat encomanada des de l'escenari? No ho fem, entre d'altres raons, perquè el teatre no té encomanada aquesta funció de guerrilla. L'espectador del curt assisteix, en primera persona, en directe i sense filtres, sense immutar-se, a una escena violenta que acaba amb una reverència dels actors i una catifa vermella que el du a l'exterior de l'escenografia, del teatre, convertit aquí en un vagó de metro. ¿Sense immutar-se? El teatre –i aquesta sí que és la seva funció– genera malestar, crea dub-

Som espectadors que assistim a les violències d'un món en crisi i que ens quedem palplantats

tes, esvaeix fantasmes i en crea de nous, interpel·la. La catarsi dels clàssics s'incorporava a la cerimònia com una purificació alliberadora de les emocions primàries. Contemplar la tragèdia –propera: sempre ho són, encara que no ho sembli– despertava la consciència i alhora abocava a l'escena el malestar. També es produeix en direcció contrària. L'escena et deixa veure el mal, el buit, la insatisfacció, la injustícia, i allò que et pensaves contemplar des de la distància acaba penetrant en la teva concepció del món. No ets el mateix després d'haver-ho viscut.

A Temporada Alta hi ha hagut molts exemples del que dic. Elogis i elegies d'un temps que s'està morint (*Sopro*); odissees íntimes i col·lectives en un univers ple de turments i renúncies (*O agora que demora*); els conflictes d'un continent moribund (*Europa Bull*); la repressió subtil i sistemàtica, terrorífica de l'Estat (*A man from Podolsk*); la pèrdua de referents progressistes contra el feixisme (*Retour à Reims*). I molts més, com la recerca d'un jo perdut en el no-res (*Ostia*). Teatre. Cultura. Interrogació. Incerteses. Afany de compartir-les. Teatre.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Les trucades de Sánchez

Perquè no fos dit que Catalunya i el País Basc eren uns privilegiats, es van inventar l'Espanya que suma disset autonomies. He dit Catalunya i el País Basc, sense incloure-hi Galícia, perquè en aquell moment no semblava que Galícia es trobés en temperatura autonomista. Si el "territori històric atlàntic" no havia pensat en un estatut o no hi havia encara començat a pensar, ara afigurem-nos Castella, Extremadura, Ceuta o Melilla, cada una dotada de sobte amb el seu president, el seu govern, el seu parlament... Alguns han denunciat que l'operació encaminada a neutralitzar Catalunya i el País Basc, coneguda com el "café para todos", ha costat a l'Estat molts milions. Bé: els hem pagat en bona part nosaltres. Espanya sempre ens costa diners, dispensin la vulgaritat. Pedro Sánchez ha anunciat que dilluns que ve trucarà a tots els presidents de les autonomies per presentar-se com a aspirant a presidir el govern d'Espanya. En realitat, com tothom sap, a qui trucaria és només al president de Catalunya Quim Torra, després que Sánchez no se li hagués

“En farà disset perquè no sigui dit que li interessa parlar amb Torra

volgut posar el telèfon quan la trucada va anar en sentit invers, però per negar privilegis als catalans les trucades seran disset. La de Quim Torra serà la segona perquè el País Basc va primer en ordre de protocol. Amb el president basc Sánchez ja s'ho té tot parlat perquè ja han pactat, però la trucada serà feta. En tercer lloc vindrà Galícia. Cap al final Ceuta, Melilla..., on si un dia es van preguntar per què els donaven un estatut, dilluns es preguntaran a què treu cap la trucada de Sánchez. En una pel·lícula de Woody Allen, el personatge interpretat per l'actor entra en un punt de venda de revistes amb

la intenció d'adquirir-ne una de pornogràfica. La botiga és plena de gent. Per dissimular, Allen comença comprant deu o dotze revistes de temàtiques diverses. Al final, com qui no vol la cosa i amb gest displicent, agafa la que és motiu del seu interès i la posa en mig de la pila. El caixer les examina una per una i fa comptes. Quan arriba a la pornogràfica, no en sap el preu. El pregunta a crits a la seva dona, que és a l'altre extrem. Tothom a la botiga s'assabenta que Sánchez vol trucar a Torra. Tothom que la trucada li costarà una fortuna.

Sánchez negocia amb ERC la investidura. Junts per Catalunya ho observa amb suspicàcia. Els republicans han desvelat que han estat ells qui han aconsellat Sánchez de telefonar a Torra, de retornar-li la trucada. Torra s'ha picat. O Sánchez hi parla espontàniament, o no s'hi val. Torra ho va enfocar malament: hauria d'haver convençut els altres setze de trucar a Sánchez conjuntament, si volia ser atès. L'Espanya de les autonomies està molt consolidada i em temo que va per llarg.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/h6m6p3>

A la tres

Ferran Espada / fespada@elpuntavui.cat

'Sic mundus creatus est'

Si trobéssim una bretxa temporal per viatjar al passat canviariem actuacions que considerem errònies? Podríem canviar el present actual si poguéssim manipular el passat? El resultat seria millor o pitjor? O l'esdevenidor és inalterable i tot el que passa, i el que no passa, és invariable? Ho plantejava als 80 l'entranyable *Return al futur*, i ara sèries com *Outlander*. La Claire viatja 200 anys enrere a Escòcia i intenta evitar la batalla de Culloden on els escocesos jacobites van perdre contra els anglesos, que van prohibir totes les manifestacions nacionals escoceses, fins i tot vestir el *kilt* –la popular faldilla que vesteixen els homes–. Els sona? En podríem fer la versió catalana del 1714. Una distopia que ja té el guió en el divertit llibre *Història de Catalunya al revés*, de l'editor Jordi Creus i en Titot. Però la sèrie més complexa sobre la paradoxa temporal és sens dubte *Dark*. Un anar

“Toca començar a gestionar el present com el que és, l'únic possible

i venir en el temps per una enigmàtica porta amb la inscripció *Sic mundus creatus est* (Així va ser creat el món). Mareja però evidència com de complex seria rectificar els errors del passat sense que perilli allò que volem preservar del present. A Catalunya el present no és ni fàcil ni esplendorós. I segurament no satisfà moltes de les expectatives creades. Ara sabem que el president Puigdemont considera un error la suspensió de la declaració d'independència del 10-O. I que unes

eleccions convocades el 26-O, la vigília de la declaració d'independència, no haurien frenat l'aplicació del 155, segon explica Rajoy. També és factible pensar que els presos polítics no acudirien davant la justícia espanyola coneixent la dura sentència imposada. O potser sí, perquè la presó és també un acte de convicció en la lluita política. En tot cas, cap canvi en els fets de l'octubre del 2017 garanteix per ell mateix la consecució de la República als independentistes. Tot plegat és un fútil exercici de ciència-ficció. Per això mateix cal començar a gestionar el present com el que és, l'únic possible. I no des de la irrealitat basada en l'enyorrança fal·laç del que podia haver estat i no va ser, ni en la imaginació d'un futur perfecte i indefectible. Sense que això vulgui dir renunciar a res, però sabent que el passat no es pot canviar i el futur és imprevisible. I que *Sic mundus creatus est*.

De reüll Banderes i alcohol

Si fumegen les xemeneies, un poble és viu. Però hi ha llocs que també tenen vida pròpia. El cas de l'illa de Hans n'és un. Aquest illot sense persones, ni vegetació, ni petroli és entre Groenlàndia (territori autònom danès) i el Canadà. No té cap interès aparent, però ambdós països se l'han disputat amb una mena de diplomàcia distesa. Res a veure amb tot allò de Perejil.

La picabaralla neix al segle XIX, amb les grans expedicions a l'Àrtic. En una hi anava un guia inuit conegut a bord amb el nom de Hans. D'aquí el nom de l'illa, en groenlandès Tartupaluk. Dinamarca defensa que aquest territori li pertany per una decisió del Tribunal Permanent de Justícia Internacional. En canvi, el Canadà sosté que aquest organisme va desaparèixer el 1946 i que la decisió no és vigent. Quan, el 1984, un representant danès va plantar-hi una bandera i hi va deixar una ampolla d'aiguardent, la resposta canadenca no va trigar. Des d'aleshores, cada estiu l'exèrcit canvia la bandera danesa per la de la fulla d'arç i hi deixa una ampolla de whisky. Poc després, Dinamarca repeteix l'operació escombrant cap a casa.

Tot i el bon humor en la coneguda com la guerra del whisky, els dos països van tancar la disputa fa més d'una dècada. Tot ve perquè el pas del Nord-oest s'obrirà aviat a la navegació i l'illa serà un lloc geoestratègic. Però apostariem que Ottawa i Copenhaguen hi trobaran una solució. Com sempre, tot és qüestió de voluntat política.

Les cares de la notícia

PRIMER MINISTRE D'ISRAEL

Benjamin Netanyahu

Tres eleccions en un any

El primer ministre en funcions no se'n surt, però no plega. Està acusat de corrupció i cada cop està més acorralat políticament, però ha abocat Israel a unes terceres eleccions consecutives en menys d'un any. Abans, però, haurà de superar unes primàries al seu partit.

DIRECTORA GENERAL DE PLANIFICACIÓ EN SALUT

Pilar Saura

Programa per a la salut

El Departament de Salut completa el desplegament del cribratge del càncer de còlon, una prova que es practica ja fa deu anys a Barcelona per detectar aquest càncer i que ha ajudat a reduir-ne la mortalitat. Ampliar el seguiment, que encara és del 50%, és el següent repte.

CANTAUTOR

Lluís Llach

Exposició vital

L'exposició *Lluís Llach. Com un arbre nu*, que es podrà veure a l'Arts Santa Mònica fins al 26 d'abril del 2020, ofereix una mirada artística i multisensorial a través dels paisatges personals que el músic empordanès ha anat desgranant al llarg de la seva obra.

EDITORIAL

De Sixena a Barbastre

La decisió del jutjat de primera instància de Barbastre que ordena al Museu de Lleida el lliurament immediat a les parròquies de la Franja de les 111 peces d'art sacre reclamades és una absurditat des del punt de vista artístic i museístic, que no té res a veure amb les obres d'art, la seva conservació i exposició pública amb fins culturals i que només s'explica per la política. Les peces en qüestió i moltes altres de parròquies de Lleida van ser 'rescatades' d'una diàspora sense remei pel Bisbat de Lleida i integrades en una col·lecció que, com totes les col·leccions museístiques, forma part d'un relat artístic i històric i justament és la seva integritat la que els dona tot el sentit. La reclamació judicial iniciada pel Bisbat de Barbastre, segregat del Bisbat de Lleida el 1995, no té una motivació artística, ni museística, ni cultural; l'única motivació és política.

La decisió judicial, que encara té un llarg recorregut en instàncies superiors, es produeix exactament dos anys després de les imatges de policies fortament armats emportant-se del Museu de Lleida les desenes de peces d'art de Sixena aprofitant la indefensió jurídica i administrativa que va provocar l'aplicació de l'article 155 a Catalunya. Coincidència o no, els dos casos presenten un fil comú, que és, d'una banda, l'aprofitament d'un moment de conflicte important entre Catalunya i l'Estat espanyol, la facilitat de determinats jutges per assumir els arguments i les proves de només una de les parts, la demagogia populista del govern d'Aragó atiant el conflicte amb Catalunya i la intencionalitat política d'arrabassar-li un patrimoni legítimament constituït i afortunadament conservat després de salvar-lo de les flames, de la venda furtiva o de l'oblit.

Tal dia com avui fa...

1 any

Apuja el to
El president espanyol, Pedro Sánchez, avisa d'una resposta "proporcional i contundent" a qualsevol vulneració de l'ordre constitucional i estatutari.

10 anys

Consultes
700.000 catalans estan cridats a opinar sobre la independència. La premsa internacional s'interessa pel fenomen de les consultes.

20 anys

Es queda sol
El Partit Popular es queda sol reclamant eleccions anticipades al País Basc. Iturgaiz invoca la necessitat de "clarificar" el mapa polític basc.

Full de ruta

David Portabella

Un empresari de bandera

És omnipresent als balcons d'alguns barris de Madrid i a les grans glories del nord de la ciutat, però l'auge contemporani de la *rojigualda* conviu amb la crisi del seu fabricant insigne. Arribat des de l'Uruguai a Madrid amb només 21 anys, José Luis Sosa Dias va començar venent llibres porta a porta fins que va descobrir la seva vocació de fabricar banderes i el seu encàrrec triomfal va ser confeccionar la *rojigualda* de 294 metres quadrats (21 metres per 14 metres) i 35 quilos de pes de la plaça de Colón que hi va instal·lar José María Aznar el 2001, la més gran de la pell de brau. Als seus 61 anys, Sosa Dias té una fàbrica a Colmenar Viejo (nord de Madrid) que és la factoria de la majoria dels milers de *rojigualdas*, sobretot les que van emergir arran del referèndum de l'1 d'octubre i del procés i que duen a qüestionar-se *¿en tu balcón qué pone?* fins i tot a qui ja se sentia espanyol però no vivia cap obligació de proclamar la seva espanyolitat cada dia en

Sosa Dias hauria de viure un 'boom' sense parangó i viu una paradoxa cruel: qui vol 'rojigualdas' les prefereix cada cop més 'made in China' abans que 'made in Spain'

una ciutat que no l'amenaça. L'uruguaià Sosa Dias, madrileny d'adopció, hauria de viure un boom econòmic sense parangó, però la vida, quan vol, és paradoxalment cruel: l'empresa ara batejada com a Bansodi -intent d'acrònim dels seus cognoms- topa amb una realitat: qui vol *rojigualdas* les prefereix cada cop més *made in China* abans que *made in Spain*. La rivalitat xinesa és ferotge i ha posat en algun moment Sosa Dias al precipici de la suspensió de pagaments, però ell desafia la competència amb estratègia. Segons diu, les *rojigualdas* que no són seves es distingeixen aviat perquè es destenyeixen si els toca el sol. Visitar Madrid, doncs, permet jugar a esbrinar si la *rojigualda* que llueix un balcó és de Sosa Dias o és xinesa. Això sí, si un dia es creuen amb ell no li diguin que les urnes de l'1-O van venir de Guangzhou. Si arribés a saber que unes urnes de la Xina van desaparitar l'apetit de *rojigualdas made in China*, el cop podria ser letal per al seu ànim i Madrid perdria l'energia d'un emprenedor necessari.

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia. Campus de l'Alimentació. UB

Les garrofes

L'arbre característic del món mediterrani és l'olivera, que ens proporciona l'aliment més comú de la dieta mediterrània, l'oli d'oliva. Encara que el tenim menys present, el garrofer també és un arbre del mateix entorn, i també pot arribar a ser centenari. La cultura popular d'anys enrere el valorava, com indica el refrany "Bon arbre és el garrofer que fa garrofes tot l'any; quan li cullen les d'enguany, ja té les de l'any que ve". No fa gaire, en un dels seus articles, Manuel Cuyàs evocava "el perfum d'aquest arbre oblidat", que va anar de baixa "quan els cavalls, principals consumidors dels seus fruits, van ser substituïts per la tracció que s'alimenta de gasolina". Però les persones també hem menjat garrofes, especialment en temps d'escassetat i racionament. Per la gent gran "guanyar-se les garrofes" encara significa guanyar-se la vida, si més no per sobreviure.

ENTRE LES PROVISIONS que acompanyaven algun faraó egipci i el seu seguici hi havia polpa de garrofa. També s'anome-

na "pa de Sant Joan" perquè sembla que el Baptista en menjava. Però en els temps actuals les garrofes són per a consum humà quan hi ha problemes per disposar dels aliments més habituals i valorats. Ismael Díaz Yubero, expert en alimentació, en l'article *El hambre y la gastronomía. De la Guerra Civil a la cartilla de racionamiento (Estudios sobre Consumo, 2003)*, atribueix al cuiner i gastrònom català Ignasi Domènech un "púding de pa i garrofes a la cubanita" com a exemple. També esmenta la farina de garrofa com a ingredient de la xocolata. En èpoques de dificultats això es feia per raons econòmiques (la garrofa és més barata que el cacau), però aquest ús segueix més o menys d'actualitat per raons dietètiques, motiu pel qual aquest novembre, al programa de TV3 *Està passant*, en Magí es preguntava si la garrofa és una alternativa sana a la xocolata. També es fa servir com a substitut, o adulterant, del cafè.

LA GARROFA ÉS UNA BEINA o llegum (de fet un fruit), amb una polpa amb sucres que envolta les llavors. S'ha de consumir ma-

dura perquè verda té efectes nocius. Es ven sòlida, en pols, trosjada o en forma de xarop. Alguns la prefereixen enfront del cacau pel seu gust dolç, perquè són al·lèrgics a la xocolata o per evitar els seus efectes excitants, i també perquè conté menys greix. Per això hi ha qui la utilitza en règims d'aprimament. Té més calci i menys fòsfor, potassi i ferro que el cacau, i és una interessant font de fibra. També té propietats medicinals. La farina de garrofa és astringent i anti-diarreica. Era l'ingredient d'un aliment/medicament anomenat Arobon, que els que tinguin una certa edat potser recordaran. D'altra banda, la "goma de garroff" extreta de les llavors té un efecte assaïant i laxant.

NO US PENSEU que no heu ingerit mai cap derivat de la garrofa en la vostra alimentació habitual. La farina de llavors de garroff i goma de garroff és un estabilitzant, espessidor i modificador de la textura que està autoritzat, amb la designació europea E410, en salses, gelats, galetes, productes de pastisseria, pans i altres aliments.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La contaminació dels vaixells

■ L'altre dia llegia que el transport marítim és l'únic sector que no està regulat a la Unió Europea per la contaminació que genera. Tanmateix, els vaixells a Espanya emeten més CO₂ que tots els cotxes de les 30 ciutats més grans. Per tant, per què en moltes ciutats europees s'està començant a restringir el trànsit de vehicles antics per reduir la contaminació però en canvi no es comença a regular el transport marítim?

GERARD LOMBARTE
Cabrils (Maresme)

SOS pronoms febles

■ Immersos com estem en les novetats judicials i polítiques d'aquests darrers temps, potser no ens adonem de l'empobriment que representa per al català la desapa-

rició d'una de les nostres riqueses lingüístiques: els pronoms febles. Sens dubte els més castigats són *hi* i *en*, i amb la seva desaparició anem consolidant un idioma català de sintaxi castellana.

Avui, dimarts 10, obro el nostre diari i veig a *La vinyeta*: "Si es fes el mateix amb els partits polítics quedarien pocs en aquest país..." (en lloc de "en quedarien pocs..."). Sort que a la pàgina de la dreta a l'espai *A la tres*, Toni Brosa puntualitza, parlant de la cimera climàtica, que "no n'hi ha prou amb mirar-s'ho". Uf, quin descans!

No badem i que el llegir no ens faci perdre l'escriure, que ens ha costat molt arribar fins aquí. I no oblidem, en temps de Nadal i tot l'any, que en tots els aspectes els més febles són els que necessiten més ajuda.

JAUME BOT I RIERA
Vilassar de Dalt (Maresme)

El profetisme de Greta Thunberg

■ Negar la raó a aquesta noia és negar allò que és evident, però també caldria afegir-hi que uns cinc-cents anys abans de Crist, algú ja va deixar escrita una cosa molt semblant en el relat de l'expulsió del jardí d'Edèn, que llegim en el segon capítol del llibre del Gènesi. Si agafem el text grec anomenat Septuaginta (o LXX) hi podem llegir aquestes paraules que el Creador adreça a l'home primigeni, després de la desobediència, "*epikatáratos he gé en toís ergoís sou*" (la terra malmesa en els teus treballs [és a dir] quan tu la treballis). No es tracta de cap maledicció, doncs, sinó la descripció de les conseqüències inevitables que tindrà per a la humanitat aquella misteriosa desobediència. Aquest text no tindria cap

sentit, si el redactor no hagués tingut ja esment de la posició agressiva de l'home davant del medi natural, probablement després de l'exili a Babilònia, amb l'experiència d'aquell món urbà, civilitzat i imperial. Així les coses, pensar en una reconciliació del gènere humà amb el medi i un "retorn a la natura" no deixa de ser una bella utopia i res més. Tanmateix, Greta Thunberg la podríem posar a l'altura dels profetes bíblics, sobretot Isaïes, que postulaven aquella "nova terra" on els lleons jeien al costat dels anyells i els infants jugaven amb els escorpins; o també d'aquell nou cel i nova terra de l'Apocalipsi quan tota llàgrima hauria estat eixugada i la llum de Déu faria innecessària la del Sol. Perquè, desenganyem-nos, qui optaria per l'alternativa tribal?

JORDI BASSAS I RIBALTA
Barcelona

La frase del dia

“És un tercer grau de manual; el pronòstic de reinserció personal i laboral [dels presos polítics] és indiscutible”

Jordi Pina, ADVOCAT DE JORDI TURULL, JOSEP RULL I JORDI SÀNCHEZ

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània de la UB

Handke, amb Pla de fons

El maig de 1974, la revista *Destino* va publicar una carta al director en què un tal E. Pinyol [que els entesos diuen que responia a la identitat de Josep C. Vergés, fill de l'editor de la revista] es queixava que cada any el jurat del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes oblidava Josep Pla com a possible candidat al guardó. Joan Triadú va encapçalar el grup de partidaris de no atorgar mai el premi a Pla, mentre que Joan Fuster es va situar al capdavant dels partidaris d'atorgar-li, seguint els arguments exposats al pròleg d'*El quadern gris*. L'oposició a Pla era, essencialment, política. Les bases del premi tenien –i tenen– un component polític innegable, perquè hi ha premiats que de “lletra” n’han conreat ben poca. Pla era un conservador, fins i tot diria que era un reaccionari, però la seva visió del món no l’inhabilita com a escriptor, com el gran literat que era. Ell mateix ho reivindicava al volum 36 de l'Obra Completa: “Aquests quaranta volums, als quals fatalment arribarem [van acabar sent 44 + 3 de regal], són la meua modesta aportació a dues coses que estimo: la meua llengua i el país on he nascut.” Tothom hi està d'acord. Pla és un dels grans literats catalans sense ser novel·lista. Però Pla va morir la diada de Sant Jordi de 1981 sense haver rebut el premi. La data de la mort és com una venjança pòstuma. A Josep Carner tampoc li van atorgar el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, però en el seu cas era perquè va ser un anticomunista furibund, amic dels que organitzaven el Congrés per la Llibertat de la Cultura en contra dels aquellarres soviètics per la pau.

TRIADÚ, que era un home intel·ligent però força intransigent, tant com ho era el seu oponent, Joaquim Molas, es va defensar dels atacs que rebia per la seva oposició a Pla amb un argument molt simple: “El premi és més moral que literari [...] La cultura sense un suport polí-

tic i social no s'aguanta.” Triadú va assumir un dels gran postulats del cànon literari marxista –i de Molas, concretament– sense ser-ne. Triadú venia a dir que la “literatura per la literatura” no existeix, ja que sempre ha d'anar acompanyada dels condicionants polítics i socials que li donen sentit moral. No ho acabo de veure. Aquest és també l'argument que utilitzen els que s'han definit en contra de la concessió del premi Nobel de Literatura a l'austriac Peter Handke. És evident que Handke ha escrit llibres defensant la causa dels serbis. O millor dit, repartint culpes per explicar el drama dels Balcans. Peter Handke va dedicar al meu amic Josep Palau, que durant uns anys va exercir de cap de gabinet de José Montilla, l'obra de teatre *Die Fahrt im Einbaum oder Das Stück zum Film vom Krieg* (publicada en castellà per l'editorial Hiru com a *El viatge en la canoa. El guió per la pel·lícula sobre la guerra*), estrenada al Burgtheater de Viena el 9 de juny del 1999 sota la direcció de Claus Peymann. Per què va fer-ho? Doncs perquè en Josep era un gran

“Handke es mereix el premi Nobel per la categoria literària que té, com els dos Joseps, Pla i Carner, haurien d'haver rebut el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

defensor dels serbis des de l'època en què era secretari de la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya.

L'OBRA DE HANDKE està impregnada d'un alt compromís polític, tant com la d'altres premiats. He gaudit d'una manera extraordinària amb la gran novel·la de Gabriel García Márquez, *Cien años de soledad*, qui va rebre el premi Nobel el 1982 sense cap gran polèmica, a pesar del seu suport a la dictadura cubana. Els Castro han perseguit escriptors pel simple fet de no combregar amb el règim comunista. En són un bon exemple Severo Sarduy, Reinaldo Arenas, Guillermo Cabrera Infante o Virgilio Piñera, alguns dels quals van ser perseguits per homosexuals. ¿És que Pablo Neruda, premi Nobel de Literatura de 1971, no va escriure un poema infame titulat *Oda a Stalin*? “*Camarada Stalin, yo estaba junto al mar en la Isla Negra, / descansando de luchas y de viajes, / cuando la noticia de tu muerte llegó como un golpe de océano. / Fue primero el silencio, el estupor de las cosas, y luego llegó del mar una ola grande. / De algas, metales y hombres, piedras, espuma y lágrimas estaba hecha esta ola...*” Si algú hagués escrit una elegia així dedicada a Hitler el 1953, no hauria anat gaire lluny. Un altre premiat amb el Nobel de Literatura, el 1953, Winston Churchill, va ser-ho precisament perquè defensava la ideologia contrària i no pas perquè fos un literat usual. Personalment, i ja sé que tot són gustos, m'agrada la poesia d'Ezra Pound, que era un antisemita furibund i un feixista, admirador de Mussolini. També m'agraden Luis Cernuda o Pere Quart, antifeixistes acèrrims. Ens entenem?

HANDKE ES MEREIX el premi Nobel per la categoria literària que té, com els dos Joseps, Pla i Carner, haurien d'haver rebut el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

De set en set

Xavier Cortadellas

La vaca

En el temps que el primer problema no era el canvi climàtic sinó poder menjar, en Mink Snopes no sabia com alimentar la seva única vaca. I encara menys com fer que vedellés un vedell sa i robust. La vaca passava gana, el toro que la prenyava cada any era més aviat desnerit; any rere any, en Mink Snopes feia un negoci tan galdós com la majoria dels petits negocis d'ara. Per sort, però, com passa amb altres animals com, per exemple, els gats, també la vaca va decidir força abans que el seu amo: va ajuntar-se amb les vaques d'en Jack Houston, que, com que era ric, tenia millors pastures, un bon estable i, per descomptat, un toro molt més sa i vigorós per prenyar-la. I encara, un negre que treballava per ell i que l'alimentaria molt més bé que no en Mink Snopes. Així és com comença *La mansió*, l'última novel·la de la trilogia de William Faulkner. L'enhorabona. El millor tripartit. La casualitat ha fet que comencés a llegir-la al mateix temps que el govern tradicionalment amic de Madrid ha decidit aparcar per uns dies advertiments, denúncies i detencions a independentistes per passar a bombardejar-nos amb notícies sobre la urgència de fer un govern a Espanya i de prendre mesures per aturar el previsible col·lapse climàtic. Que tinguin raó en això segon no vol dir que, a més, no ho diguin també perquè puntuen. Puntuen tots i puntuen sempre: polítics, aquell rei tan preparat, sindicalistes i tants i tants ecologistes. Veig que també es van apuntant a aquesta idea empreses com Telefónica, Naturgy o Iberdrola. Ens bombardegen també amb anuncis perquè volen fer-nos saber que són molt més curoses amb el medi ambient del que ens pensàvem. Ells també munyen les seves vaques com voldria fer en Mink Snopes. Però ho fan millor. Perquè a ells, és clar, no els cal cap Jack Houston atès que en Jack Houston són ells. I les vaques, naturalment, nosaltres.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra, Aragonès i Budó, ahir, als seus escons del govern al Parlament ■ ACN

Torra veu buida la trucada de Sánchez que ERC s'atribueix

■ Exigeix bilateralitat, però el president espanyol ho diluirà telefonant als barons ■ Budó hi veuria un gest si fos el primer

E. Bella / D. Portabella
BARCELONA / MADRID

L'anunci fet per Pedro Sánchez que es disposa a trucar a Quim Torra a partir de la setmana que ve en el marc del seu examen per ser investit president del govern espanyol corregeix la incomunicació de la qual es vantava fins ara –“m'ha sortit un amic nou que es diu senyor Torra i que em truca cada dia a La Moncloa”, deia fent mofa en els mítings del PSOE previs al 10-N quan presumia de no agafar-li el telèfon–, però al president li sembla un “gest buit”. “El problema no és una trucada. El que cal és respecte institucional, bilateralitat Catalunya-Espanya, reconeixement dels subjectes polítics i una proposta per donar sortida a l'autodeterminació”, exigeix Torra. L'anunci de Sánchez ha obert també les friccions entre els socis de govern, perquè ERC irrita JxCat atribuint-se l'autoria de la pretesa concessió feta pel president espanyol com a fruit de les negociacions dels republicans i el PSOE.

La jugada que Sánchez ha ideat per dissimular que al final telefonarà al mateix Torra a qui s'havia vantat d'ignorar ha estat

La frase

“Pot ser que amb la disculpa de trucar-nos a tots pugui telefonar també al català. Se m'acut pensar...”

Miguel Ángel Revilla
PRESIDENT DE CANTÀBRIA

diluir el cop de telèfon en una tanda de trucades a tots els presidents de les disset comunitats més als de Ceuta i Melilla. La consellera de Presidència, Meritxell Budó, va apuntar que “com a mínim seria un gest” que la primera trucada de Sánchez fos a Torra. Budó avança que el president de la Generalitat no copiarà el desdeny patit i atindrà la trucada perquè “sempre les respon totes”.

La intenció de Sánchez, però, és telefonar seguint l'ordre d'aprovació dels estatuts, així que el primer seria el lehendakari Íñigo Urkullu, i Torra ja seria el segon. “Tracta els presidents autonòmics d'atrezzo”, alerta el líder del PP, Pablo Casado. Més clar és el president de Cantàbria, Miguel Ángel Revilla: “Pot ser que amb la disculpa de trucar-nos a tots pugui telefonar també al català. Se m'acut pensar així...” ■

Casado ja té hora; JxCat, en espera

L'assumpció de l'encàrrec del rei Felip VI de ser el candidat a la investidura ha tingut per a Pedro Sánchez un xoc amb l'agenda oficial, ja que ahir i avui és a Brussel·les en la cita del Consell Europeu. Quan torni a Madrid, Sánchez vol accelerar els contactes i ja ha programat dues cites dilluns: a dos quarts de deu del matí rebrà Pablo Casado (PP) i a les onze rebrà Inés Arrimadas (Cs), tots dos al Congrés.

Mentre que Casado vol que ningú el miri a l'hora de desbloquejar i ha instat Cs i els re-

gionalistes a facilitar la investidura, el que Arrimadas ofereix és el que ella i el partit anomenen “via Arrimadas de 221 escons”, que no és més que una aliança del PP, el PSOE i Cs en la qual Cs és innecessari.

Pel que fa a la resta de grups, Sánchez ha aixecat ara el vet a EH Bildu i a Vox, però serà la portaveu Adriana Lastra –i no ell– qui es veurà amb Jon Iñarritu i Santiago Abascal. Lastra, però, no ha contactat encara amb Laura Borràs (JxCat), que es manté en espera de la cita promesa.

TAVÈRNOLES

8ª Mostra Fragments de

Pessebres

Un nou concepte de l'art i la tradició del Pessebre

Carrer Montseny, 2 (Centre Cívic)

Exposició del 15-12-2019 al 19-01-2020
Horaris: Dissabtes i festius de 12 a 14 i de 17 a 20 Hores

Ajuntament de
Tavernòles

Hores convingudes Telf. 93.888.73.08 (Ajuntament)
Telf. 660.315.007 (Ramon Ballana)

Fragments de Pessebriscs

Restaurant
COLOMER
C/ Montseny, 15 - Telf. 93 888 72 61
04411 TAVÈRNOLES - Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Concentració de suport als detinguts el 23-S a Sabadell un mes després ■ ORIOL DURAN

La fiscalia proposa ara la llibertat per a tres dels set CDR

■ El ministeri públic argumenta que Garzón, Buigas i Duch no van manipular explosius ■ L'Audiència anul·la la presó de Tomàs

Redacció
MADRID

La fiscalia de l'Audiència Nacional ha canviat de criteri i s'ha pronunciat a favor de deixar en llibertat sota fiança de 9.000 euros tres dels set presos polítics detinguts el 23-S en el marc de l'operació Judes contra els CDR. Segons el portaveu de la fiscalia, Miguel Ángel Carballo, el ministeri públic respon així als recursos d'apel·lació contra la presó interposats per Eduardo Garzón, Xavier Buigas i Guillem Xavier Duch. Aquest últim va mostrar, segons la investigació, "de manera expressa la seva plena disposició a participar en l'assalt al Parlament", un presumpte pla de l'anomenat ERT com a resposta a la sentència. La fiscalia, que nega que la decisió es degui a cap motivació política, afirma que el principal criteri per donar suport a la llibertat sota fiança d'aquests tres membres dels CDR és que cap d'ells va manipular explosius.

La investigació sosté que els set presos es dividien en dos grups: l'un s'encarregava de preparar els explosius, l'anomenat "nucli productor", i l'altre, d'executar l'acció i de recopilar informació sobre possibles objectius.

Fa un mes, el Tribunal d'Apel·lació va dictaminar a favor dels recursos presentats per Garzón, Duch, Buigas i Alexis Codina i va obligar el jutge instructor de la causa, Manuel García Castellón, a repetir la vista, però el magistrat els va mantenir empresonats. Com que es tracta de noves interlocutòries, les seves defenses havien tornat a recórrer contra la presó i la fiscalia fins ara havia defensat en tot moment mantenir-los empresonats.

D'altra banda, la sala penal de l'Audiència Nacional ha estimat parcial-

ment el recurs de la defensa de Germinal Tomàs, un altre dels detinguts el 23-S, i ha declarat la nul·litat de la seva ordre de presó en considerar que se li va vulnerar l'accés a elements essencials de les actuacions. Es tracta d'un altre revés al jutge García Castellón, que, tanmateix, avui podria decidir mantenir-li la presó en la repetició de la vista, prevista a les deu del matí.

En concret, la sala penal admet que "no es va donar accés" a la defensa "a aquells materials de la investigació amb els quals, sense perjudici del secret sumarial, pogués estar en condicions de rebatre els arguments exposats pel ministeri fiscal" i argumenta que en la gravació de la compareixença "es comprova com el lletrat del recurrent va formular protesta" sense que li fessin cas.

La mateixa sala també va abordar els recursos dels dos únics CDR que van declarar davant la Guàrdia Civil i el jutge instructor, Ferran Jolis i Jordi Ros, però en aquest cas va confirmar la presó preventiva perquè no hi veu vulneració de drets.

El jutge instructor investiga els set empresonats per delictes de pertinença a organització terrorista, fabricació i tinença d'explosius i conspiració per causar estralls i considera que hi ha indicis que tots set formen part del que anomena Equip de Resposta Tàctica (ERT), "una organització amb una estructura jerarquitzada que pretén instaurar la república catalana per qualsevol via, incloses les violentes".

Fins ara, doncs, els únics als quals la sala ha ratificat la presó són Jolis i Ros, casos en què considera que la investigació aporta prou indicis per imputar-los terrorisme. ■

ametlla.cat

FIRA DE NADAL
L'AMETLLA DEL VALLÈS

Fira de Nadal
L'AMETLLA DEL VALLÈS

PLAÇA DE L'AJUNTAMENT I PASSEIG

14 I 15 DESEMBRE

Ajuntament de L'Ametlla del Vallès
Diputació Barcelona

f t i y

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La Model sense helicòpter

EXEMPLE • Esade presenta el tancament de la presó de Barcelona, el 2017, com un èxit en la gestió pública que s'estudiarà al centre **PROTAGONISTES** • L'exconseller Mundó i l'exsecretari Comella detallen que la clau va ser un equip de 30 tècnics

Mayte Piulachs
BARCELONA

Els tres ingredients perquè el tancament de la presó Model de Barcelona, el 8 de juny del 2017, fos reeixit són, segons l'exconseller de Justícia Carles Mundó: "Un equip de primera divisió, una planificació tangible, i determinació per tirar-ho endavant i assumir costos si no sortia bé." Mundó, juntament amb la seva mà dreta, Adrià Comella, ex-secretari general de Justícia i actual director del Servei Català de la Salut, va explicar ahir a Esade detalls d'aquesta fita, que el centre de negocis tindrà com un cas pràctic a estudiar en l'àmbit de la gestió pública, impulsat pel professor Marc Esteve.

Francisco Longo, professor del Departament de Direcció

de Persones i Organització a Esade, va presentar el cas d'estudi *El tancament de la presó Model: impuls i èxit d'una reordenació penitenciària*, amb l'exhibició de tres vídeos, en què es veuen protagonistes i que el tancament del penal centenari arrossegava promeses des del 1984 sense haver-hi entesa entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, fins a finals del 2016. "El president Adolfo Suárez també va prometre tancar-la, el 1977", va dir Mundó.

De l'equip, l'exconseller va detallar que van ser uns 30 professionals, i va citar com a vitals Comella, l'exsecretari de Mesures Penals Amand Calderó; el director de la Model, Josep Font, i el cap de comunicació de Justícia, Oriol Burgada, entre d'altres (presentes en l'acte), per fer possible "el sudoku" de traslladar cent interns a altres pre-

L'exconseller Mundó, amb Comella i Esteve, a Esade, ahir ■ J. RAMOS

sos catalanes i uns 500 funcionaris "combatius", que inicialment s'hi van oposar fins que van pactar un conveni de trasllat. "Hi va haver moments de tensió i pensàvem que ens tan-

carien el conseller en alguna presó i que l'haurien d'anar a buscar en helicòpter", va explicar Comella com una anècdota que alhora il·lustra que va ser una tasca difícil d'executar.

Comella va confessar que gran part de l'èxit va ser el fet de poder treballar un any "amb molta prudència i sense pressió", ja que no ho van fer públic fins al final, i van elaborar un cronograma (ell n'és un expert, com en la digitalització dels jutjats) del que passaria setmana a setmana. Esteve va detallar que a Esade estudiaran aquest cas posant èmfasi en la importància de la gestió de la informació, així com els compromisos, la planificació i l'entesa. La consellera de Justícia, Ester Capella, va cloure la presentació tot mostrant el cas de la Model "com una bona pràctica per afrontar temes pendents com el tancament de la presó de dones Wad-Ras", i "fer centres amplis, amb piscines i aules, i no només murs com era la Model", perquè -hi va afegir- anteposen "la reinserció al càstig." ■

No pots viure sense la funda del teu mòbil. Però si fas servir el mòbil al cotxe, aquesta pot ser la teva propera funda.

QUAN CONDUÏXIS, APARCA EL MÒBIL.

